

SÍ, EU TAMÉN FUN VÍTIMA.

Na escola soñaba con días de calma,
mais pronto o acoso feriu a miña alma.
As risas ferintes cortaban o aire,
e cada xornada tornábase en lare.

Pensaba que amigas serían apoio,
mais todo cambiou, converteuse en noxo.
Deixáronme soa, pecharon o círculo,
e eu comprendín que o mundo era ríxido.

As miñas amigas voltáronse en contra,
a súa amizade quedou xa tan morta.
No patio rían, deixábanme soa,
cada palabra era frecha dubidosa.

Chamábanme nomes, facíanme dano,
o día enteiro tornábase en pranto.
Eu pedín axuda, busquei protección,
mais a directora negou solución.

Calou diante delas, pechou os oídos,
non viu os insultos, nin golpes feridos.
Comprendín entón que alí só había,
un mundo de sombra e humillación.

Entón decidimos mudar de lugar,
buscar outra escola, volver empezar.
Foi duro o camiño, mais abriu ventás,
un patio distinto, con risas contentas.

No novo colexio sentínme acollida,
a amizade sincera curoume a ferida.
Os mestres atentos, con voz de verdade,
fixeron da aula un fogar de bondade.

Alí descubrín que podía sorrir,
que había futuro, que podía vivir.
Que non era culpa, que non era erro,
que a dignidade florece no ceo.

Agora proclamo con forza e razón:
non máis acoso, nin máis traizón.
Que cada estudante se sinta seguro,
que a escola sexa camiño futuro.

E se alguén se atopa na mesma prisión,
que saiba que existe outra dirección.
Que mudar de escola pode renacer,
que hai sempre un lugar onde se pode crecer.